

také z jiných skutečností, než manželka, na př. z ušlého výdělků a ze strávených úspor. Naproti tomu jest však rekurs v ostatních svých vývodech oprávněn. Podle pravidla, vysloveného v §u 463 druhý odstavec c. ř. s. a také již v §u 27 první odstavec c. ř. s., musí býti strany v odvolacím řízení zastoupeny advokáty a podle §u 467 čis. 5 c. ř. s. musí býti odvolací spis podepsán advokátem. Z tohoto pravidla jest však stanovena výjimka v §u 465 druhý odstavec c. ř. s., že v místech, kde nesídlí aspoň dva advokáti, může býti odvolací spis nahrazen prohlášením do soudního protokolu, které nepotřebuje spolupůsobení advokáta. Zákon nenařizuje, že by strana musila učiniti takové prohlášení osobně. Platí tedy i zde předpisy §§ 26, 29, 33 a 34 c. ř. s., že strana — pokud zákon nic jiného nenařizuje — může předsevzít procesní úkony i zmocněncem, že tímto zmocněncem může býti každá svéprávná osoba (§ 29 c. ř. s. ve znění čl. IV. čis. 1 zák. čis. 161/21 sb. z. a n.), že v místech, kde nesídlí aspoň dva advokáti, může býti zmocněncem laik i tehdy, když předmět sporu jest vyšší než 2.000 Kč a že procesní úkon, předsevzatý podle plné moci zmocněncem, platí za úkon strany samotné. Nebylo tedy závady, by manželka nepodala odvolání do protokolu nejen vlastním jménem, nýbrž v zastoupení manžela. Manželka ovšem plné moci nevykázala, ale ani tento nedostatek nestačil k odmítnutí odvolání. Již procesní soudce, připustiv procesní úkon manželkou v zastoupení manžela (a šlo o úkon nutný, protože byl již poslední den odvolací lhůty), měl podle §u 38 druhý odstavec c. ř. s. naříditi, by do určité lhůty byla buď plná moc předložena — bylo-li tu již tehdy zmocnění — nebo by bylo schválení manželovo prokázáno — nebylo-li tu ještě zmocnění — pod následky v zákoně uvedenými. Neučinil-li tak první soud, měl to naříditi druhý soud, ale nemohl bez takového nařízení prohlásiti procesní úkon za nepřipustný z důvodu nedostatku plné moci. Takového doplnění nyní již třeba není, protože stěžovatel jednak vlastnoručním podpisem, jednak svým zmocněným advokátem v rekursu prohlašuje, že již před odvoláním zmocnil k tomu svou manželku ústně a že jak zmocnění, tak schválení svým podpisem projevuje. Tento projev stal se včas, protože dosud žádná lhůta určena nebyla.

Čís. 6440.

Nárok pojištěnce revírní bratrské pokladny proti pokladně na náhradu škody, ježto prý byl uveden pokladnou v omyl (byla mu dána nesprávná informace), k čemuž prý došlo za příčinou jeho pojišťovacího poměru k pokladně, nelze uplatňovati na řádném soudě, nýbrž na rozhodčím soudě podle §u 58 zákona ze dne 11. července 1922, čis. 242 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1926, R I 968/26.)

Žalobu pojištěnce proti revírní bratrské pokladně o náhradu škody soud první stolice k námitce nepřipustnosti pořadu práva odmítl, rekursní soud námitku zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu, jímž bylo vyhověno námitce nepřipustnosti pořadu práva, t. j. nepřislušnosti řádných soudů.

D ů v o d y:

Podle § 60 zákona ze dne 11. července 1922, č. 242 sb. z. a n., podle něhož jest posouditi příslušnost soudů pro spory zahájené za jeho účinnosti, jest rozhodčí soud zřízený podle §u 58 výhradně příslušným pro rozhodování všech sporů, které vzniknou z poměrů pojišťovacích mezi revírní bratrskou pokladnou a jejím pojištěncem. Zákonodárce užil výrazů co nejširších, mluvě o všech sporech z poměrů pojišťovacích, neomezil tudíž příslušnost rozhodčích soudů jen na spory o nároky z určitých právních důvodů, nýbrž postačí, že někdo žaluje i na náhradu škody, jen když nárok ten vznikl z poměru pojišťovacího mezi pojištěncem a revírní bratrskou pokladnou. O takový případ jde i v tomto sporu. Žalobce domáhá se ve vlastnosti pojištěnce žalované pokladny náhrady škody z důvodu, že byl jí uveden v omyl anebo, že mu byla dána nesprávná informace, žaluje pak tuto revírní bratrskou pokladnu, ne fyzické osoby, a tvrdí, že k uvedení v omyl anebo k nesprávné informaci došlo za příčinou jeho poměru pojišťovacího k žalované pokladně. Nemůže se proto řádný soud zabývati touto žalobou a bylo ji odmítnouti pro věcnou nepřislušnost.

Čís. 6441.

Sudiště podle §u 49 čís. 5 j. n.

Pro žalobu o nárok pronajímatele proti nájemci z povinnosti nájemce, již převzal nájemní smlouvou, nepodléhající předpisům §§ 8—12 zákona na ochranu nájemců, že nahradí pronajímateli náklady občasných nebo mimořádných oprav nebo obnov domu kvotou, připadající na ujednanou činži — jest výlučně příslušným soud okresní.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1926, R I 969/26.)

Žalobou, zadanou na okresním soudě, domáhal se pronajímatel na nájemci zaplacení 5625 Kč jakožto náhrady nákladů, jež žalobce vynaložil na dům a k jichž náhradě se žalovaný zavázal v nájemní smlouvě, nepodléhající §§ 8—12 zákona na ochranu nájemců. K námitce věcné nepřislušnosti soud první stolice žalobu odmítl, rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.